

ЕНЕРГИЙНИЯТ ПРЕХОД КАТО ИНСТРУМЕНТ ЗА ФАШИСТКИ КАПИТАЛИЗЪМ

От Finn Andreen публикувано на Mises.org на 26.07.2025 г.

Като се има предвид значението на енергията във всяка икономика и по-специално шокиращите разходи, свързани с така наречения "енергиен преход" за европейските икономики, изглежда е необходимо да се преразгледа ситуацията.

Първо, [цените на енергията](#) и [електроенергията](#) в ЕС се покачват от няколко години, понякога многократно, поради продължаващото изпълнение на Зеления пакт на ЕС, целите на ЕС до 2030 г. и плановите за нулеви нетни емисии до 2050 г., съчетани с други също чисто политически фактори. [Смята се](#), че политиката за нулеви нетни емисии и енергиен преход в Европа днес представлява до 40 процента от многото сметки за електроенергия на европейците, които вече срещат затруднения да свързват двата края.

"Поликризата" сега е извинение за интервенционизма

В "[Превръщане на Европейския зелен пакт в реалност](#)" (2023 г.) от "Стратегически перспективи" — ориентиран към ЕС и фокусиран върху климата мозъчен тръст, който стимулира ефективни действия в областта на климата и прехода към нулеви нетни емисии в Европа — се твърди следното:

Лицата, отговорни за вземането на решения в ЕС, поставиха Европа на необратима траектория на декарбонизация. На континент с ограничени газови и петролни ресурси европейците нямат интерес да се върнат към предвоенното статукво.

Какво високомерие на "[помазаните](#)" (да използваме израза на Томас Соуел) е необходимо на един неизбран глобалистки мозъчен тръст, субективно да отстоява такава посока от името на всички европейски народи. Това, за съжаление, е норма. Освен това в резюмето се посочва, че не само изменението на климата движи енергийния преход сега, защото е "поликриза":

Пандемията от COVID-19, агресивната война на Русия срещу Украйна и кризата с разходите за живот, както и промишлената конкуренция от страна на САЩ и Китай, не намалиха значението на европейската програма за климата. Напротив, Европейският зелен пакт се оказва обединяващо решение на многобройните кризи, пред които е изправена Европа, включително икономическото възстановяване от пандемията, изменението на климата, силната зависимост от енергията от Русия и конкуренцията на технологиите за нулеви нетни емисии от Китай и САЩ.

Тъй като мантрата за изменението на климата сама по себе си може да не е толкова убедителна, се изтъкват допълнителни причини или каузи. Предполага се, че са необходими огромни публични разходи, за да се спаси и трансформира цялата икономическа тъкан на европейските общества не само заради CO₂, но и заради пандемията, Русия, разходите за живот и индустриалната конкуренция. Това беше и аргументацията, прокарвана от плана "[Драги](#)", в който ЕС е влюбен.

Всичко е впрегнато, за да се оправдаят повече публични разходи и по-нататъшна централизация на властта в Брюксел. Това, което очевидно няма да споменат е, че всички тези кризи са генерирани и създадени от катастрофалните действия или катастрофалното бездействие (в зависимост от случая) на европейската политическа класа. Това е още един пример защо е толкова важно да се разбере [причинно-следствената](#) връзка в икономиката:

Изглежда нелогично да се смята, че агентът, отговорен за социалните проблеми, също трябва да бъде този, който решава тези проблеми. Единствената причина, поради която тази погрешна логика продължава да се приема, е поради грешки на причинно-следствената връзка. Истинските причини за икономическите проблеми не са добре разбрани от широката общественост и често се бъркат с последиците от тях.

Цената за спасяване на Европа никога не е достатъчно висока

Световният икономически форум от десетилетия настоява за действия срещу "изменението на климата" и необходимостта от енергиен преход от изкопаеми горива, с глобалистките си тиради в Давос и на други места. WEF [написа](#) следното през 2022 г., както винаги, опитвайки се да изплаши възможно най-много хора да се съобразят с [управляващото малцинство](#):

Не минава и седмица без нов доклад за цената, която светът ще трябва да плати, ако не намали емисиите бързо. Но каква е цената на това да се впрегне технологията, за да се направят тези огромни намаления?

Отговорът е, че цената е умопомрачителна. Когато става въпрос за Европа, те обясняват:

Цената за преминаване към чиста енергия до 2050 г. ще бъде 5,3 трилиона долара, според нов доклад на специалиста по нисковъглеродни изследвания BloombergNEF. Тази зашеметяваща цифра представлява 25 % от целия годишен БВП на ЕС (2025 г.).

Дори полуделия Световен Икономически Форум знае, че това огромно ниво на разходи - приблизително 200 милиарда долара годишно в продължение на 25 години - може да не се случи. Но това ясно показва абсолютно безумните планове, които западната финансова и политическа [олигархия](#) имат за Европа. Световния Икономически Форум и други глобалистски институции като ЕС непрекъснато напомнят на всички, че разходите не вървят достатъчно бързо. Документът на ЕС "[Постигане на Зеления пакт на ЕС – напредък към целите](#)" го обобщава по следния начин:

Настоящият доклад предоставя цялостна оценка на напредъка към Европейския зелен пакт (ЕЗП) — програмата за трансформация на Европейския съюз за постигане на неутралност по отношение на климата до 2050 г. [...] Проучването показва, че досега са постигнати значителни постижения, но напредъкът трябва да се ускори в много области. Към средата на 2024 г. 32 от 154-те цели понастоящем са "на път", а 64 са определени като "необходимо ускорение", което означава, че е необходим по-голям напредък за навременното постигане на целите. Освен това е установено, че 15 от целите "не напредват" или "регресират", а за 43 от целите в момента няма налични данни.

[Докладът от Юни 2025 г.](#), наречен "Състоянието на инвестициите в климата в Европа" на Института за климатична икономика - влиятелен френски мозъчен тръст, фокусиран

върху смекчаването на изменението на климата - определя количествено разликата за 2030 г.:

През 2023 г. инвестициите в областта на климата в ЕС достигнаха 498 милиарда евро, което е доста под 842 милиарда евро, необходими средно всяка година за постигане на целите на ЕС в областта на климата до 2030 г., оставяйки разлика от 344 милиарда евро.

Докладът нагло заявява, че тези суми са необходими всяка година, за да се изпълнят ненаучните и произволно поставени цели на [ЕС 2030](#) (които наскоро се промениха!), които се основават на размити и променливи заплахи по отношение на нарастването на CO₂ и глобалното затопляне. Целите на политиката на ЕС в областта на климата и промишлеността до 2030 г. включват намаляване на емисиите на парникови газове с най-малко 55 процента в сравнение с нивата от 1990 г. и постигане на неутралност по отношение на климата до 2050 г. Това се подкрепя от Европейския зелен пакт и Плана за целите в областта на климата до 2030 г., които имат за цел да превърнат ЕС в първия неутрален по отношение на климата континент.

Сложният въпрос кой плаща?

Докато огромните разходи, свързани с плановете за енергиен преход, са споменати доста небрежно в цитатите по-горе от правителствени агенции и неправителствени организации и без много информация, въпросът кой плаща е фундаментален, но сложен. Сумите за обществената трансформация не само са толкова значителни, че няколко прости източника на финансиране не са възможни, но това е и сложен процес, тъй като самият пазар е сложен.

По този начин общата цена на системата (не само кой плаща предварително) е проучена подробно от глобалистките плановици. Добре разработените политики (като ценообразуването на въглеродните емисии) имат за цел да направят разходите разпределени и възможно най-разпръснати под формата на по-трудно откриваемы външни ефекти. Но глобалистките плановици изглежда не се интересуват от реалното въздействие върху европейските общества, стига то да подпомогне заграбването на властта.

Глобалистският енергиен преход се финансира чрез комбинация от преки корпоративни инвестиции (ливъреджед или смекчени от публични разходи), значителни публични разходи на ЕС на национално равнище и значително

прехвърляне на разходи към потребителите на енергия и данъкоплатците. Разграничението между "разходи на дружествата" и "публични разходи" често е изкуствено или умишлено размито, тъй като инвестициите на дружествата често разчитат на публична подкрепа (субсидии, гаранции, сигнали за цените на въглеродните емисии). А публичните разходи често имат за цел да привлекат частен капитал, както става ясно от плана "[Лета](#)", който е един от документите, ръководещи Брюксел. Както ясно се посочва в доклада: "ще бъде необходимо да се насочи цялата енергия към финансовата подкрепа на прехода, като се насочат всички необходими публични и частни ресурси към тази цел... Първоначалният приоритет трябва да бъде мобилизирането на частен капитал."

Докато компаниите инвестират, а държавните агенции харчат, значителна част от разходите в крайна сметка се стичат към гражданите като потребители, както се вижда по-горе (чрез въздействие върху сметките им) и данъкоплатците (трябва да финансират субсидии и инфраструктура или чрез нови данъци, или чрез пренасочване на съществуващите данъчни постъпления). Прави се много по отношение на маркетинга и комуникацията на ЕС и мозъчните тръстове (т.е. сложна пропаганда), за да се накара европейската общественост да приеме по-високи разходи, първо за енергия и електричество, но в крайна сметка за цените на повечето стоки. Подразбира се, че това е за тяхно добро (да спасят света). Освен това по-голямата част от публичните инвестиции сега са дългови финансирани, което налага разходите на бъдещите данъкоплатци, което кара сегашното [обществено мнение](#) да приема програмите по-лесно. Всъщност днешното мнозинство се състои от бъдещите баби и дядовци на тези, които ще пострадат от дългосрочните социални и икономически последици от тези политики.

Да го наречем - Глобалистки фашистки капитализъм

Това, което беше описано по-горе, е масивен интервенционизъм, тласнат до точката на фашистки капитализъм – когато банките, предприятията и държавните интереси се преплитат, движени от глобалисткия проект в принудителни и корумпирани отношения на зависимост. Свободата – както политическа, така и икономическа – е очевидната жертва, както все повече европейци започват да осъзнават.

Това, което не е ясно, е действителната добавена стойност за европейските общества от тези огромни разходни програми. Преките разходи за правене на бизнес в Европа не само ще се увеличат като цяло, но неизбежно ще създадат изкривявания в европейските икономики, облагодетелствайки определени сектори и региони за сметка на други, каквито и да са заявените усилия на глобалистите да разпределят

разходите равномерно. Някои умни предприемачи, разбира се, се възползват щедро. Някои сектори - като възобновяема енергия, батерии, ремонт на сгради, изкуствен интелект и [електромобили](#) - получават значителен тласък, докато други сектори и бизнеси, които се считат за маловажни или отрицателни по отношение на енергийния преход, ще пострадат.

Тъй като европейският пазар има малко естествено търсене на тази енергийна трансформация или свързаните с нея стоки, тогава социалната и икономическата полза от този план може да бъде сериозно поставена под въпрос. Като цяло тези програми ще натоварят европейските общества с още повече разходи – и при това напълно ненужни разходи – в среда на силна конкуренция от други части на света, като САЩ и Китай.

Тези мащабни планове за разходи се изпълняват вече няколко години и не могат да бъдат спрени; Политическата воля да им се противопоставим и икономическият стимул да ги прегърнем са твърде силни. Европейците очевидно нямат много дума по въпроса, тъй като тези решения се вземат отгоре надолу и недемократично от западната олигархия в лицето на Европейската комисия и Европейския съвет. Едва ли има поне една политическа партия в Европа, която да се противопоставя на тези планове, защото това би било политическо самоубийство, когато кранчето и бъде затворено.

Сякаш сегашната мрачна икономическа среда в Европа не е достатъчна, тези политики ще натоварят европейците с още по-голям дълг в обозримо бъдеще, да не говорим за ценовата инфлация, некоординацията на цените и изкривяването на структурата на производството. Това ще създаде изкуствен растеж за известно време, но ще направи европейските компании още по-малко конкурентоспособни от преди. Това е дългосрочна рецепта за продължаващ европейски упадък.

Creative Common License V4.0 преведен от #ancapbg. Всички заслуги за Фин Андреен в Mises.org